

ret for oplægget til vurderingerne i regeringens sikkerhedsudvalgs embedsmandskreds og i sikkerhedsudvalget, og jeg deltog i mødet i sikkerhedsudvalget.

Kent Kirk (KF):

Jeg siger tak for svaret, men det, mit spørgsmål gik på, var, om man slet ikke havde overvejet, at man kunne fremrykke prisoverrækkelsen, men jeg forstår på justitsministeren, at de tanker har man åbenbart ikke haft.

Så vil jeg gerne korrigere justitsministeren. Ifølge det Ritzautelegram, jeg står med her, fra den 31. oktober 1996 kl. 21.28, er det hovedargument, justitsministeren bruger i TV-Avisen, spørgsmålet om de ressourcer, der er til rådighed, og det synes jeg altså man er nødt til at forholde sig til. Det hjælper ikke, at justitsministeren nu siger noget andet. Det er rigtigt nok, at i den pressemeddelelse, man sender ud, står det nederst, men justitsministeren udtalte til TV-Avisen, at hovedargumentet for, at man ikke kunne modtage hr. Rushdie, var et spørgsmål om, hvilke ressourcer man havde til rådighed.

Lars Løkke Rasmussen (V):

Justitsministeren bekræfter her, at justitsministeren for så vidt ikke var enig i formuleringen af den pressemeddelelse, der blev sendt ud fra Justitsministeriet, og det understreger jo vigtigheden af det spørgsmål, jeg stillede, og som jeg ikke fik noget særlig godt svar på, nemlig: Hvad var baggrunden for det ønske, Statsministeriet havde, at det var Justitsministeriet, der skulle sende pressemeddelelsen ud?

Jeg fik det svar, at det skulle jeg spørge statsministeren om. Det har jeg just gjort i et forudgående spørgsmål, hvor jeg ikke fik noget svar, og jeg må så forstå, at justitsministeren også svæver i uvidenhed om det og øjensynlig ikke kan svare på spørgsmålet.

Jeg vil derfor omformulere det og spørge: Finder justitsministeren, at det var et naturligt ønske, at Statsministeriet anmodede Justitsministeriet om at udsende den pågældende pressemeddelelse?

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg forstår så sandelig godt, at justitsministeren kan føle, at det er sådan lidt prekære spørgsmål, der bliver stillet, men selv prekære spørgsmål skal en regering vel forholde sig til og i det mindste prøve at give et svar på.

Jeg har nu flere gange spurgt om den pressemeddelelse, som blev udsendt af Justitsministeriet, hvori der henvises til de ressourcer, som politiet har til sin rådighed. Jeg har forstået på justitsministeren ved forskellige lejligheder, at han ikke mener, at det, der står, er rigtigt, men at han faktisk mener, at politiet havde de fornødne ressourcer, hvis besøget blev gennemført.

Jeg kan derfor konkludere, at justitsministeren må være uenig i den pressemeddelelse, der er udsendt, og så er det, jeg stiller mit meget, meget enkle spørgsmål, som vist ikke kan være omgærdet af nogen som helst tavshedspligt: Hvordan kan en ansvarlig minister være med til at udsende en pressemeddelelse, som ministeren selv finder ikke udtrykker det rigtige?

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Det er til hr. Kent Kirk: Hvis jeg har udtrykt mig sådan, så har jeg måske udtrykt mig forkert. Min hensigt var at sige, at det var af underordnet betydning i relation til sikkerheden. Sikkerheden var det afgørende. I sikkerhedsvurderingen var ressourcerne ikke et afgørende spørgsmål.

Jeg vil gøre opmærksom på, at politiet sagde: Det er ikke forsvarligt at gennemføre det. Jeg synes, man skulle lægge mærke til, at det er det, der er sagt, men selvfølgelig er det også sådan, at politiet gør, hvad myndighederne beder politiet om at gøre i de her tilfælde. Men det var ikke forsvarligt, og det synes jeg er det afgørende udtryk i denne pressemeddelelse.

Skulle regeringen have gjort noget, der var uansvarligt for andre menneskers sikkerhed? Det er jo det modsatte spørgsmål, jeg synes jeg med rette kan stille nu.

Det er det samme, som alle tre spørgere er inde på, og jeg kan bare sige, at jeg fik at vide, da jeg så pressemeddelelsen første gang, at den var udsendt. Jeg fik endda at vide, at den også var kommenteret i radioen af hr. Salman Rushdie, og så synes jeg, det var korrekt at sige til den danske befolkning, hvad det var, hr. Salman Rushdie øjensynlig kommenterede.

Hermed sluttede spørgsmålet.